

Chương 19

Kiểm Như Độc Xà

Lộ Tiểu Giai chợt cười, quay đầu nhìn Phó Hồng Tuyết.

Y hỏi:

- Người hiểu ?

Làm gì Phó Hồng Tuyết hiểu ? Làm gì có người hiểu ?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Thực ra, họ mời ta đến đây, không chân chánh là muốn ta giết người.

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Không chân chánh là vậy ?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Không ! Bất quá, họ muốn ta giao thủ với người, họ ở một bên, chực dịp ám toán người.

Phó Hồng Tuyết vẫn chưa hiểu.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Cái chủ ý đó, kể ra cũng hay ! Bởi vì vô luận là ai, khi giao thủ với ta, cũng không còn tâm thần đề phòng người khác ám toán. Nhất là người ám toán lại nấp ngay trong thùng nước tắm.

Phó Hồng Tuyết chớp mắt:

- Trong thùng gỗ đó ?

Lộ Tiểu Giai mỉm cười:

- Người không hiểu ?

Phó Hồng Tuyết không hiểu.

Chẳng ai hiểu.

Vừa lúc đó, một tiếng âm vang lên. Tiếng nổ phát xuất từ thùng nước. Tiếp theo đó, chiếc thùng vỡ, gỗ văng đi, nước ào ra đường.

Một bóng người lao nhanh từ chỗ đặt đáy chun ra phía ngoài, định thoát đi.

Nhưng, thanh kiếm của Lộ Tiểu Giai nhanh hơn.

Kiểm vừa chớp, có tiếng rú thảm tiếp theo liền. Một người rơi xuống đường.

Người đó là Kim Bối Đà Long Đình Cầu Cảnh.

Không một tiếng động.

Sự kiện phát sanh, làm cho mọi người ngừng thở.

Một lúc sau, Đình Vân Lâm thở dài, thốt:

- Kiếm nhanh không tưởng nổi !

Diệp Khai gật đầu, thừa nhận.

Vô luận là ai, cũng phải thừa nhận ! Một tấc sắt chế thành kiếm vào tay Lộ Tiểu Giai, không còn làm phàm kiếm.

Tác sắc đó biến thành thần kiếm, một độc xà, không ai tránh kịp con độc xà đó !

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Bây giờ ta mới phục hấn !

Diệp Khai chớp mắt:

- À ?

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Hấn vị tất là thông minh, hấn vị tất là người tốt, song chắc chắn hấn là người biết sử dụng kiếm.

Lộ Tiểu Giai day qua Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hiện tại, người hiểu ?

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Bây giờ, còn ai không hiểu nữa ?

Chiếc thùng hai đáy, đáy dưới trống không, để chứa người. Đáy trên chứa nước.

Nước đầy, không ai thấy đáy sâu hay cạn, Lộ Tiểu Giai không đứng thẳng mình, chẳng ai ước độ được chiều sâu của phần chứa nước.

Nằm ở đáy dưới, Kim Bối Đà Long phóng ám khí, Phó Hồng Tuyết vô phương thoát chết.

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Bây giờ thì người đã hiểu, ta tắm rửa không phải vì muốn cho thân thể sạch sẽ, mà là vì có kẻ mượn ta tắm rửa với cái giá năm ngàn lượng bạc.

Y cười, rồi tiếp:

- Năm ngàn lượng bạc, kẻ cũng quá lăm chứ ! Ta tin Diệp Khai cũng không chê !

Diệp Khai mỉm cười !

Phó Hồng Tuyết vẫn lạnh lùng với gương mặt trắng xanh. Giữa sức nóng đó hấn không đượm một giọt mồ hôi nhỏ.

Lộ Tiểu Giai ung dung tiếp:

- Chủ ý đó chính ta cũng nhìn nhận là hay hay, rất tiếc chúng đã tính sai một nước cờ !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Sai ở điểm nào ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Chúng đánh giá ta quá thấp !

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Ạ ?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Ta giết người xong, sau đó vẫn còn giết người được. Ta thích tiền, vì năm ngàn lượng bạc, ta có thể tùy thời, tùy chỗ mà tắm rửa. Lúc nào, nơi nào, cũng được !

Y cười, rồi tiếp:

- Nhưng, ta không thích bị lợi dụng. Muốn ta làm một việc, cứ để ta làm. Ta không chấp thuận vờ muốn ta làm một việc, rồi nương theo việc đó lợi dụng việc đó, thực hiện một âm mưu. Ta không muốn ai xem ta là một công cụ !

Phó Hồng Tuyết thở một hơi dài.

Màn giá băng bao bên ngoài ánh mắt của hắn như dung hóa phần nào.

Ít nhất hắn cũng nhận rằng con người ướt đẫm nước, đứng trước mặt hắn, vẫn là con người !

Một con người chưa mất nhân tánh !

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Bình sanh, nếu muốn giết người là ta động thủ, đừng ai mong lợi dụng ta làm cái bình phong, ta thích hành động trực tiếp, chứ không chấp nhận làm một công cụ trung gian.

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Tập quán đó được lắm !

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Thực ra, là có khá nhiều tập quán !

Phó Hồng Tuyết kêu khẽ:

- Ạ ?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Tập quán của ta, đa số đều được lắm, ví như ta không bao giờ nuốt mất những lời nói ra.

Phó Hồng Tuyết lại kêu khẽ:

- Ạ !

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Hiện tại, ta đã tiếp nhận tiền của người, thì ta phải làm việc cho người. Ta đã đáp ứng người ta là giết người, thì ta phải giết người !

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Ta có nghe nói việc đó.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Cho nên, ta muốn giết người.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Còn ta, ta lại không muốn giết người !

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Tại sao ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tại vì ta không thích giết mẫu người như người !

Lộ Tiểu Giai cau mày:

- Mẫu người của ta ra sao ?

Phó Hồng Tuyết buông gọn:

- Khôi hài !

Lộ Tiểu Giai kinh ngạc, kêu lên:

- Ta khôi hài ?

Câu đó, kể như một câu mắng. Từ lâu, chưa có ai dám cho rằng y khôi hài !

Bởi, khôi hài là không trang nghiêm, không chánh nhân quân tử.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Ta cảm thấy đóng khố mà tắm, chẳng khác nào chẳng cởi quần mà đại tiện.

Người hãy tưởng tượng cái dáng người lúc phóng uế, khôi hài làm sao !

Một nam nhân vận chiếc khố ướt, còn có vẻ khôi hài hơn nữa !

Và Lộ Tiểu Giai hiện vận chiếc khố ướt, nước còn rỏ ròng ròng.

Con người trong trạng huống đó, đâu phải ở trong tư thế sát nhân ?

Lộ Tiểu Giai phì cười, thốt:

- Thú vị ! Thú vị ! Ta không ngờ con người như người mà cũng biết nói năng thú vị ! Ta rất thích mẫu người đó !

Đoạn, y trầm gương mặt, tiếp:

- Rất tiếc, ta lại muốn giết người !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Giết ngay bây giờ ?

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Ngay bây giờ !

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Để luôn chiếc khố đó vậy sao ?

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Giả như không có chiếc khố ướt này, ta cũng vẫn muốn giết người như thường !

Phó Hồng Tuyết mỉm cười:

- Thế là tốt !

Lộ Tiểu Giai chớp mắt:

- Tại sao tốt ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Có cái cơ hội này nếu bỏ qua thật là đáng tiếc !

Lộ Tiểu Giai cau mày:

- Cơ hội gì ?

Phó Hồng Tuyết buông gọn:

- Cơ hội giết ta !

Lộ Tiểu Giai trầm giọng:

- Đến bây giờ ta mới có cơ hội đó ! Còn những lúc khác ta không thể giết người.

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Người cũng biết là hiện tại ta tuyệt đối không thể giết người ! Như vậy chẳng phải là một cơ hội tốt sao ?

Lộ Tiểu Giai thoáng giật mình:

- Người có ý tứ gì ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Ta chỉ nhắc lại với người là lời gì ta đã nói ra, ta không thể nào nuốt vào.

Lộ Tiểu Giai nhìn hẩn.

Thần sắc của y kỳ quái hết sức.

Phó Hồng Tuyết điềm nhiên.

Rồi Lộ Tiểu Giai điểm một nụ cười.

Trên giá áo bên cạnh, có một bộ y phục xếp kỹ, y phục dần trên một mảnh da thú xếp lại, giữa mảnh da xếp có hai tấm ngân phiếu, một tấm trị giá một vạn lượng, tấm kia trị giá năm ngàn lượng.

Lộ Tiểu Giai dùng mũi kiếm, vít mảnh da, mảnh da văng xuống, y đưa tay đón bắt.

Cầm hai tấm ngân phiếu, y thốt:

- Người ta chưa giết, tấm thì ta đã làm. Ta có quyền giữ năm ngàn lượng. Còn một vạn, ta trả lại, cho người !

Người, đó là Đinh lão tứ, là xác chết của Đinh lão tứ.

Thốt xong, y quăng tấm ngân phiếu xuống xác chết, đoạn tiếp:

- Xin lỗi nhé ! Mỗi cá nhân đều không tránh khỏi ngẫu nhiên mà thất tín một vài lần ! Hẩn các người không thể trách ta !

Không ai oán trách y cả.

Mà người chết lại càng không oán trách, bởi người chết không còn mở miệng nữa.

Lộ Tiểu Giai lại lấy mũi kiếm, vít luôn y phục, giắt lên vai, ung dung bước đi.

Y không hề nhìn Phó Hồng Tuyết, cũng không hề nhìn Mã Phương Linh.

Nhưng, bao nhiêu người hiện diện lại mở to mắt nhìn y.

Đến trước mặt Diệp Khai, y dừng lại.

Diệp Khai còn giữ nụ cười.

Lộ Tiểu Giai nhìn chàng từ đầu xuống chân, bỗng cười khan, hỏi:

- Các hạ biết tại hạ giữ năm ngàn lượng bạc lại, để làm gì chẳng ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không biết !

Lộ Tiểu Giai trao qua tay chàng tấm ngân phiếu, thốt:

- Để cho các hạ !

Diệp Khai chớp mắt:

- Cho tại hạ ? Tại sao cho ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Tại vì tại hạ có việc yêu cầu các hạ !

Diệp Khai hỏi:

- Việc gì ?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Yêu cầu các hạ hãy tắm. Ít nhất cũng phải tắm một lần, chứ nếu không, đến tại hạ cũng phải chết vì mùi thúi từ người các hạ bốc ra !

Không đợi nghe Diệp Khai nói gì, y bỏ đi luôn.

Nhìn tấm ngân phiếu nơi tay, Diệp Khai chẳng hiểu là mình tức giận hay buồn cười.

Đinh Vân Lâm không nhịn được cười, thốt:

- Vô luận làm sao, vừa tắm sạch sẽ, vừa có năm ngàn lượng bạc tiêu xài, kể người hưởng phúc ba mươi đời tổ để lại đó.

Diệp Khai cố ý ngênh mặt cự nự:

- Cô nương bội phục hấn ghê !

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- Người ta bội phục không phải là hấn !

Diệp Khai hỏi:

- Cô nương bội phục lấy mình ? Chính mình ?

Đinh Vân Lâm lắc đầu:

- Không phải ta. Mà là người đó !

Diệp Khai cau mày:

- Tại hạ ?

Đinh Vân Lâm gật đầu:

- Bởi vì trên đời này, vẫn có nam nhân dám phí năm ngàn lượng bạc để yêu cầu người tắm !

Diệp Khai muốn cười lắm, song nhin cười.

Bởi lúc đó, có tiếng khóc vang lên !

Tiếng khóc của Mã Phương Linh. Nàng muốn khóc, khóc thật to, từ lâu rồi, song nàng cố dần lòng. Đến bây giờ, không còn chịu đựng nổi được nữa, nàng rống lên khóc ô ô.

Bi thương ! Phẫn nộ ! Hận ! Nhục !

Những cái đó dày vò nàng cực độ !

Cục diện kết thúc rồi, chính nàng lại là người bị tổn hại, chính nàng lại là người bị vả nhục !

Lúc nàng bắt đầu khóc thì Phó Hồng Tuyết đi ngang qua nàng. Hấn không nhìn nàng, hấn xem nàng không hơn gì một xác chết, xác của Kim Bối Đà Long, của Đinh lão tứ, của Hồ thủ quỹ.

Bọn mã sư bốn năm mươi người, từ Vạn Mã Đường đến, đứng tụ nhau một chỗ dưới mái hiên nhà, thấy rõ con gái của chủ nhân bị khinh, bị vũ nhục, song ai ai cũng bất động, chẳng ai dám nhìn nàng nói gì can thiệp bên vực nàng.

Tại sao ? Chẳng lẽ họ phản chủ, khinh miệt luôn nàng ?

Mã Phương Linh khóc một lúc, rồi vọt mình đến bọn đó, đưa tay chỉ Phó Hồng Tuyết, thốt:

- Các người biết hấn là ai không hả ! Hấn là cừ địch của Đường chủ các người đó ! Hấn là kẻ sát hại huynh đệ của các người trong mấy hôm nay đó ! Hấn nguyện sẽ hủy diệt Vạn Mã Đường, sao các người bất động nhìn hấn ?

Không ai đáp. Không ai nhìn nàng.

Bao nhiêu người nhìn một người, người này tác trung niên, mặt đượm vẻ phong trần, bọn mã sư gọi là Tiêu lão đại. Chúng xem y như một lãnh tụ, một đại diện.

Có thể bảo, suốt đời y, y sống trên lưng ngựa, tại Vạn Mã Đường. Y là người có nhiều năm nhất trong nghề, cái nghề làm nô lệ !

Y cũng muốn thoát ly cảnh tôi đòi, song không nơi nào đáng chứa y, thành ra y bán trọn sức lao động cho Vạn Mã Đường, mà lại bán non ! Bởi chỉ có nơi này còn giúp y sống sót, và y cam tâm tình nguyện với phũ phàng !

Chính y là người đầu tiên tập cho Mã Phương Linh lên lưng ngựa.

Trong ánh mắt của y, niềm bi phẫn hiện lộ rõ ràng. Y cố gắng lắng đọng niềm bi phẫn đó xuống tận đáy lòng.

Sau cùng, y thở dài, thốt:

- Tiểu thư bảo chúng tôi phải làm sao ? Bọn tôi không còn làm sao được nữa !

Mã Phương Linh đáp:

- Tại sao ?

Tiêu lão đại đáp:

- Tại vì chúng tôi không còn là người ở trong Vạn Mã Đường nữa.

Mã Phương Linh trừng mắt:

- Ai nói thế ?

Tiêu lão đại thở dài:

- Tam lão bản nói thế !

Mã Phương Linh sửng sờ.

Tiêu lão đại tiếp:

- Tam lão bản cho chúng tôi mỗi người một con ngựa, và ba trăm lượng bạc, bảo chúng tôi đi nơi khác làm ăn.

Y nắm chặt hai tay, y cắn chặt hai hàm răng.

Rồi y gằn từng tiếng:

- Bọn chúng tôi đã bán thân cho Vạn Mã Đường, song Tam lão bản bảo chúng tôi đi, chúng tôi phải đi.

Mã Phương Linh lùi lại, từng bước, từng bước ...

Nàng chẳng nói gì được nữa.

Diệp Khai nghĩ đến đây, bỗng kêu lên:

- Không xong !

Đinh Vân Lâm trở mắt:

- Cái gì không xong ?

Diệp Khai lắc đầu, nhìn ra xa xa. Nơi đó khói bốc lên mù trời !

Nơi đó là Vạn Mã Đường.

o0o

Vạn Mã Đường phát hỏa.

Hỏa phát sanh tại nhiều nơi trong toàn khu, hỏa thế cực mạnh.

Không có cách gì dập tắt một biển lửa nổi khi lửa cháy giữa mùa nóng bức, mọi vật đều là mối dẫn hỏa.

Không có bóng người, chỉ có ngựa.

Ngựa trăm, ngựa ngàn, chạy loạn, hí vang trời.

Có mùi thịt khét, bốc nực nồng, bốc khắp nơi.

Vạn Mã Đường hủy diệt ! Triệt để hủy diệt, do chính người sáng tạo !

Diệp Khai còn nhớ câu nói của Mã Không Quần:

- Địa phương này, là của lão phu ! Không một ai đoạt nó được trên tay lão phu !

Lão đã thực hiện lời nói đó !

Đinh Vân Lâm thở dài, thốt:

- Không giữ được, thì phá hủy ! Con người đó có đạo lý lắm !

Bồng, nàng kêu lên:

- Một đứa bé !

Nó đứng bên ngoài vòng lửa, xa xa, nhìn ngọn lửa tàn phá.

Nó đứng vững như gỗ.

Diệp Khai kêu lên:

- Tiểu Hồ Tử !

Nó là đứa con nhỏ của Mã Không Quân!

Diệp Khai hỏi gấp:

- Sao người còn ở đây ?

Tiểu Hồ Tử nhẹ giọng đáp:

- Tôi ở đây chờ ông !

Diệp Khai kinh ngạc:

- Chờ ta ? Tại sao ở đây chờ ta ?

Tiểu Hồ Tử tiếp:

- Gia gia tôi bảo tôi ở đây chờ. Lão nhân gia biết thế nào ông cũng đến !

Diệp Khai hỏi luôn:

- Còn gia gia người ?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Đi rồi ! ... Đi lâu rồi ! ...

Đến bây giờ, nó mới lộ vẻ bi ai. Chừng như nó muốn khóc.

Nhưng nó không khóc.

Diệp Khai nắm tay nó, hỏi:

- Phụ thân người đi một mình ?

Nó lắc đầu !

Diệp Khai lại hỏi:

- Có người đi theo gia gia người ?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Dì Ba !

Diệp Khai kêu lên thất thanh:

- Trầm Tam Nương ?

Tiểu Hồ Tử gật đầu. Chừng như nó hận. Nó tiếp:

- Gia gia dẫn dì ba đi theo, không cho tôi đi theo ! Ông ấy ... ông ấy ...

Nó khóc liền.

Tiếng khóc của nó ẩn chứa đủ bi thương, cay chua, phẫn nộ, kinh khiếp.

Dù sao, nó cũng là một đứa bé !

Diệp Khai ngậm ngùi, Đinh Vân Lâm rớm lệ.

Tiểu Hồ Tử đột nhiên nhảy vào lòng Diệp Khai, thốt qua nức nở:

- Gia gia tôi bảo tôi ở đây chờ ông, ông có đáp ứng với gia gia tôi, nhất định là ông chiếu cố đến tôi. Ông còn chiếu cố luôn thơ thơ tôi nữa ! Phải không ông ? Hử ? Phải không ông ?

Làm sao Diệp Khai đáp là không phải ?

Đinh Vân Lâm kéo nó về nàng, dịu giọng thốt:

- Ta bảo chứng là y sẽ chiếu cố đến ngươi !

Tiểu Hồ Tử ngược mặt lên, hỏi tiếp:

- Còn thơ thơ tôi ? Các vị cũng chiếu cố luôn chứ ?

Đinh Vân Lâm không thể đáp câu đó, chỉ nhếch nụ cười khổ !

Nghe Tiểu Hồ Tử nhắc đi nhắc lại thơ thơ nó, Diệp Khai mới nhớ đến Mã Phương Linh. Rồi chàng nhớ luôn đến Phó Hồng Tuyết.

Những người tại tiểu trấn đều có đến đây, chữa lửa. Không có Mã Phương Linh, không có luôn Phó Hồng Tuyết !

Lạ lùng !

Nhà cháy, Mã Phương Linh đứng đưng được sao ?

Vạn Mã Đường cháy, Phó Hồng Tuyết không cần biết tin tức gì về Mã Không Quân sao ?

oOo

Thái dương đã chói mình sau dãy núi trời tây, lửa vẫn còn cháy, nhưng thế lửa yếu dần.

Yến, không vì người diệt lửa, mà yếu vì hết vật liệu gây mối.

Quan Đông Vạn Mã Đường khoác lột điêu tàn, đi vào truyện xưa tích cũ, như Thần Dao Đường thuở nọ ...

Bao nhiêu cuộc cờ nhân thế, muôn đời vẫn thế, bày rồi xóa, xóa rồi bày, xóa hay bày vẫn không làm nản lòng người. Cho nên, mỗi thế hệ, mỗi lập lại trò thiên cổ bể dâu !

Vạn Mã Đường trở thành vắng bóng, nhường chỗ cho một thành tích vàng son mới mẻ, của ngày mai, ngày kia của tương lai, của một lớp người sẵn sàng lao mình vào tái diễn không ngừng.

Tại thị trấn, không còn một bóng người, không còn một ánh đèn.

Người vắng bóng thì còn ai lên đèn.

Phó Hồng Tuyết một mình thất thủ qua các con đường, lòng nặng trĩu hận cừu phần uất.

Vạn Mã Đường phát hỏa, hấn phải còn lâu lắm mới thỏa mãn hận cừu !
Một thứ lâu vô hạn định !
Bởi, hấn còn biết đến lúc nào, ở phương trời nào, hấn sẽ gặp lại Mã Không Quần ?
Bởi Mã Không Quần đã hủy diệt căn cứ là lão ta chấp nhận cảnh tha phương
viễn xứ.
Mệnh mang trong côi bụi hồng, tìm một bóng người đâu phải dễ.
Hấn đi ...
Nơi một góc đường, có người tay oải quàng vai đứng đó như chờ.
Bóng người là Thúy Bình. Tay oải là mở hành trang. Nàng có vẻ chuẩn bị ly khai
tiểu trấn Biên Thành.
Phó Hồng Tuyết đi tới.
Gặp ai có thể Phó Hồng Tuyết bỏ qua, hoặc gây gổ.
Nhưng gặp nàng, Phó Hồng Tuyết giật mình.
Kỷ niệm của đêm nào sống động mạnh trong tâm tư ! Nàng lưu lại cho hấn một
ấn tượng đậm, bởi chính nàng là người đầu tiên mang đến cho hấn các lạc thú ái ân ...
Tuy nhiên, hấn lại muốn lánh xa nàng dù hấn càng cố quên nàng lại càng nhớ
nàng.
Hấn lánh xa vì hấn phát giác ra, nàng là một công cụ của Tiêu Biệt Ly, nàng là
cây tiền của để Tiêu Biệt Ly hái quả hàng ngày.
Gặp nàng, hấn mất bình tĩnh.
Thúy Bình người lại vẫn điềm nhiên.
Nàng hỏi:
- Công tử muốn đi ?
Phó Hồng Tuyết gật đầu.
Thúy Bình hỏi tiếp:
- Tìm Mã Không Quần ?
Phó Hồng Tuyết gật đầu.
Thúy Bình lại hỏi:
- Chẳng lẽ công tử bỏ tôi ở đây một mình ?
Phó Hồng Tuyết nghe nhói ở con tim !
Hấn cúi đầu.
Khi người ta cúi đầu là người ta không phản kháng.
Trầm Tam Nương đã đi theo Mã Không Quần, thì tại sao Thúy Bình lại không thể
đi theo Phó Hồng Tuyết !

- o O o -